

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.281/2024/18. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. február 12. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. június 6. napján kelt 2.B.357/2023/59. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 4.B.XX.999/2023/11. számú ítéletével kiszabott 8 hónap – végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett – szabadságvesztés próbaideje a kiszabott szabadságvesztés tartamával meghosszabbodik.

A bíróság tájékoztatja Terhelt1 vádlottat arról, hogy ha a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

A másodfokú eljárás során kirendelt védői díj címén felmerült 22.800 (huszonnétezernyolcszáz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. június 6. napján kihirdetett 2.B.357/2023/59. számú ítéletével bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat]. Ezért őt 7 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre és mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a lefoglalt bűnjelekről. tanúl magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Végül kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült teljes bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú ítéletet a kihirdetésekor az ügyészség tudomásul vette, ellene a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

[3] Fellebbezése írásbeli indokolásában a védő elsődlegesen a tényállásnak a vádlott vallomása szerinti megállapítását és annak alapján jogos védelem okán történő felmentését indítványozta.

[4] Az elsőfokú perbeszédében kifejtettekkel egyezően amellett érvelt, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett, amikor magát és tanú2t védve a vita során sérülést okozott a sértettnek. Kiemelte, hogy tanú1nál – általa is elismerten – kés volt, amit Terhelt1 többszöri felszólítása ellenére sem volt hajlandó letenni, ezért lőtt rá a vádlott védekezéséppen. tanú2 gyermekének apjától, a vádlottól kért segítséget, hogy védje meg őt a vele szemben durván fellépő tanú1sal szemben. tanú2 nyilatkozata szerint tanú1sal viharos volt az élettársi kapcsolata, korábban egy kirakatba verte a fejét, emiatt huzamosabb ideje a vádlottnál tartózkodott a bűncselekményt megelőzően. tanú1 a cselekményt megelőzően napok óta zaklatta őt, többször veréssel fenyegette, valamint kitért arra is, hogy késekkel van felszerelve, ezeket a vádlott és tanú3 tanú is hallotta. A sértett részéről komoly fenyegetések hangzottak el mind a vádlott, mind tanú2 irányába, így álláspontja szerint a vádlott alappal feltételezhette, hogy a vele való konfliktus során akár az ő, akár tanú2 élete veszélybe kerülhet.

[5] Amennyiben a jogos védelemre alapított érvelése nem foghatna helyt, a védő másodlagosan a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését kérte.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.726/2023/7. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[7] Rögzítette, hogy a vádlott és védője fellebbezéseinek irányultságára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű felülbírálatnak van helye. A fellebbezéseket a Be. 598. § (2) bekezdése szerinti tanácsülésen elbírálhatónak tartotta, nyilvános ülés kitűzését nem kérte, bejelentette, hogy annak tartása esetén azon nem vesz részt.

[8] Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, olyan eljárási hibát nem vétett, mely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhetné.

[9] Ügyfelderítési kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, az ügy megítélése szempontjából minden releváns bizonyítékot beszerzett és azokat értékelve a vádlott védekezésével szemben mérlegelési jogkörében a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól mentes, megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú felülbírálat során irányadó.

[10] A törvényszék az indokolási kötelezettségét is teljesítette, a bizonyítékokat bemutatta és részletes magyarázatát adta annak, hogy a bizonyítékok közül melyeket vette figyelembe a tényállás rögzítése során és melyeket miért vetett el. Helytállóan és logikusan megindokolta, hogy a vádlottnak az eljárás során többször megváltoztatott védekezésével szemben miért alapította a történeti tényállást a sértett és a kihallgatott tanúk vallomásaira, az igazságügyi orvos-, elme-, fegyver és genetikai szakértői véleményekre, valamint az általa ismertetett okiratokra. Az elsőfokú ítélet e körben kifejtett indokaival maradéktalanul egyetértett.

[11] Kifejtette, hogy a bírói mérlegelés támadásán keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések újabb tények és bizonyítékok hiányában a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre.

[12] A rögzített tényállás alapján a törvényszék helyesen következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára és bűnösségére, a cselekményét is törvényesen minősítette életveszélyt okozó testi sértés büntettének.

[13] A jogi minősítés meghatározásakor maradéktalanul figyelembe vette az irányadó 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat iránymutatásait. Az elkövetés eszközéből és módjából - a sértett fejére közlő, kb. 2 méterről célzottan leadott három gumilövedékes lövés - helytállóan következtetett a vádlott testi sérülés okozására irányuló szándékára és tekintettel arra, hogy a lövések az életfontosságú szerveket tartalmazó fejre irányultak, a tudatának át kellett fognia azt, hogy akár életveszélyes sérülést is okozhat a sértettnek.

[14] A vádlottnak és a védőnek a jogos védelmi helyzetre történt hivatkozásával szemben kifejtette, hogy a sértett részéről sem a vádlottat, sem más személyt nem ért jogtalan támadás. A vádlott és a sértett verbális vitája során nem alakult ki olyan helyzet, amely során a vádlottnak akár saját, akár mások életét vagy testi épségét érintő közvetlen támadástól kellett volna tartania a sértett részéről. E körben a 4/2013. BJE határozatra hivatkozott, mely szerint verbális cselekményekkel szemben jogos védelem nem fejthető ki. Hasonlóképpen nem merülhet fel a menthető ijedségből vagy menthető felindulásból eredő túllépés esete sem. A vádlott tehát nem került olyan helyzetbe, hogy jogtalan támadás miatt magát vagy mását meg kellett volna védenie, ezért a törvényszék törvényesen zárta ki a jogos védelem fennállását.

[15] Meglátása szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket feltárta és azokat megfelelően értékelte. Helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy a büntetési célok eléréséhez a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztést kell kiszabnia, melynek tartamát a Btk. 80. §-ában írt büntetés kiszabási elvekkel összhangban állapította meg. A vádlott terhére jelentkező súlyosító körülményekre - többszörösen büntetett előélet, büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés, jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény, erőszakos bűncselekmények elkövetése miatt már többször volt büntetve, a sértettnek maradandó fogyatékoság okozása - figyelemmel alappal helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlott személye fokozottan veszélyes a társadalomra, ezért vele szemben a középértéknél magasabb, a törvényi maximumot közelítő tartamú szabadságvesztés büntetést kell kiszabnia. Ennek enyhítése már nem szolgálna sem a generális, sem a speciális prevenciót, ezért a büntetés enyhítésére irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem foghatnak helyt.

[16] A szabadságvesztés büntetésre ítélt, többszörösen büntetett előéletű, jelentős tárgyi súlyú bűncselekményt elkövető vádlottat törvényesen tiltotta el az elsőfokú bíróság a közügyek gyakorlásától.

[17] Az elsőfokú ítélet egyéb járulékos rendelkezéseit is törvényesnek találta.

[18] Mindezekre figyelemmel az ügyészség az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[19] tanúl sértett a 2024. november 28. napján érkezett beadványában észrevételezte, hogy a vádlott terhén megállapított testi épség elleni cselekményt súlyosabban, emberölés büntette kísérletének kellene értékelni. Az elsőfokú ítélet ténymegállapításai közül kiemelte, hogy a vádlott által leadott három lövésből kettő eltalálta őt az arcán, a koponyaűri kis mértékű megnyílása miatti fertőzés kockázata közvetett életveszélyes sérülésnek minősül. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a gázpisztollyal kilőtt gumilövedék alkalmas volt arra, hogy közvetlen életveszélyes állapotot előidéző koponyaűri vérzést, agyállományi sérülést okozzon, vagy akár halálos eredménnyel járjon. Megjegyezte továbbá, hogy a vádlottat ebben az eljárásban már erőszakos többszörös visszaesőként kellene elítélni, e minőségét a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 19.Bf.5924/2023/12. számú

2023. október 10. napján jogerős ítéletével testi sértés büntettének kísérlete miatt kiszabott 2 év 2 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés alapozza meg az – általa irányadónak vélt – elkövetési idők három éven belüli közelségére figyelemmel. Hozzáátette, hogy szintén testi sértés büntettének kísérlete miatt folyt vele szemben eljárás, amikor elkövette a jelen ügyben vád tárgyává tett bűncselekményt.

[20] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyész az előzetes bejelentésének megfelelően nem vett részt. A bv. intézetben tartózkodó sértett távmeghallgatás iránti kérelme szabad foglalási hely hiányában nem volt teljesíthető, személyes előállítása mellett pedig nem kívánt nyilvános ülésen részt venni. A védő az írásban benyújtott indítványaival egyezően tartotta meg a perbeszédét. A vádlott a segélyhívást intéző személyek és tanú⁸, az akkori élettársa tanúkénti kihallgatását kérte arra vonatkozóan, hogy a sértett kést tartott a kezében, és hogy ő nem rendelkezett gumilövedékes pisztollyal, az nem az ő tulajdona volt. A vádlott bizonyítási indítványait a másodfokú bíróság mint szükségteleneket, teljeskörűen elutasította, ennek okairól a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységének felülbíráta körében ad számot.

[21] Saját védelmében a vádlott előadta, hogy tanú⁴ tanú olyan távolságban és szögben állt, hogy a növényzet takarása miatt onnan nem láthatta, hogy a sértett kezében kés van. Idézte tanú³ tanú nyomozati vallomását, miszerint a kést először akkor látta a helyszínen, amikor a lövések után újra lejött a lakásból, amit az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott. Elmondta, hogy tanú³nak egy gázpisztolyt adott arra az esetre, ha a sértetten kívül más személy is rájuk támadna, amit a tanú a hátizsákjában tartott. A sértett akkor ejtette ki a rugós kést a kezéből, amikor a lövések eldördülése után a szeméhez kapott és felkiáltott, ő pedig a forgolódás közepette felszedte azt a földről, majd a sértett mellé dobta. Sérelmezte, hogy a bíróság kijelentésként rögzítette, és a gázpisztoly megvásárlásának elismeréseként értékelte az általa valójában kérdésként megfogalmazott közlést. tanú² tanú ellentmondásos vallomásokat tett az eljárás során, amit tanú³ egyeztetett. Az utolsó szó jogán elsősorban a jogos védelem címén történő felmentését, másodsorban a büntetés enyhítését, harmadsorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte annak érdekében, hogy egy új eljárás keretében „bizonyíthassa ártatlanságát.”

[22] A védelmi fellebbezéseket az ítéltábla egyik irányban sem találta megalapozottnak.

[23] Tekintettel arra, hogy a vádlott és a védő vitatta a tényállás megalapozottságát, és fellebbezéseik elsődlegesen felmentésre irányultak, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján az ügyben teljeskörű felülbírálatra került sor. A felülbírálat kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésekre, továbbá az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartásának ellenőrzésére.

[24] A Be. 590. § (7) bekezdése alapján az ítéltábla mindezek mellett hivatalból felülbírálta a Be. 671. §-a szerinti egyszerűsített felülvizsgálat alapját képező – a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, az elkobzásra és a bűnügyi költségre vonatkozó – rendelkezéseket is.

[25] A perrendi szabályok vizsgálata során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett a Be. 607. § (1) bekezdésében és a Be. 608. § (1) bekezdésében nevesített ún. abszolút-, illetve a Be. 609. § (1) bekezdésében írt, az eljárás lefolytatására lényeges kihatással bíró és a másodfokú eljárásban nem orvosolható olyan relatív szabálysértést, amely az érdemi felülbírálatnak akadályát képezte volna. Ilyen eljárási szabálysértésre egyébként maguk a felek sem hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság minden tekintetben perrendszerűen, az elektronikus kapcsolattartás szabályait megtartva folytatta le

az eljárást. A tisztességes eljáráshoz való jogot abban a körben is biztosította, hogy a védő által előadott körülményre tekintettel számára ismételt megküldte az ügyiratokat elektronikus formában.

[26] Az elsőfokú bíróság a tényállás tisztázása során is figyelmet fordított a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályok megtartására. Az eljárásban résztvevő személyek, így a vádlott és a tanúk kihallgatására minden esetben a vallomástételi akadályok tisztázása és az irányadó törvényi figyelmeztetések elhangzását követően került sor. tanú2 vonatkozásában tisztázta, hogy a tanút mentességi jog nem illeti meg, tekintettel arra, hogy ő sem a vádbeli cselekmény elkövetésekor, sem a kihallgatásakor nem állt a vádlottal élettársi kapcsolatban.

[27] Az előterjesztett igazságügyi orvosszakértői, genetikai, toxikológiai, fegyverszakértői és elmeorvos szakértői véleményeket – mivel a szakértők személyes meghallgatása nem vált szükségessé – az elsőfokú bíróság törvényesen tette a lényegük ismertetésével a tárgyalás anyagává. Miután tanú7 tanút a tárgyaláson a teljes izolációt kívánó egy éves gyógykezelése miatt nem lehetett meghallgatni, az elsőfokú bíróság a Be. 527. § (2) bekezdés a) pontja alapján törvényesen olvasta fel ügyészi indítványra a tanú nyomozati vallomását.

[28] Az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának tehát perjogi akadálya nem volt.

[29] A másodfokú bíróság az ügy érdemi felülbírálatának eredményeképpen a vádlottnak a Be. 561. § (3) bekezdés b) pont alapján feltüntetett személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata és az ügyiratok tartalma alapján azzal helyesbíti és egészíti ki, hogy a fogvatartását megelőzően építőipari munkákat végzett egyik rokonánál bejelentés nélkül, alkalmi jelleggel. A bv. intézetben nem dolgozik. Élettársi kapcsolata nincs. A 2000-es évek elején Hepatitis C fertőzésen esett át. 30 éve krónikus arcüreg-gyulladás, 2006 óta nyaki gerincsérve van, emésztési problémákkal küzd, de egyik betegségével sem kezelték, illetve nem műtötték. A tagállami ítéletek nyilvántartásában nem szerepel.

[30] A vádlott bűnügyi előéletére vonatkozó adatokat az ítéltábla a másodfokú eljárásban beszerezett bűnügyi nyilvántartási adatok szerint a következőkkel egészíti ki, illetve pontosítja:

- az 1) szám alatti elítélésnél feltünteti, hogy a kerületi bíróság ítélete a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 24.Bf.XVIII.8680/2006/5. számú határozatával vált jogerőssé;
- a 2) szám alatti elítélésnél a vád tárgyát képező bűncselekmény megnevezése helyesen kábítószer-kereskedelem büntette;
- a 9) számú elítélésnél a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság határozatának ügyszáma helyesen: 29.Bf.5924/2023/12. A megalapozott gyanú közlésének időpontja: 2020. augusztus 13. napja.
- 10) szám alatt további jogerős elítélésként rögzíti, hogy a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2024. március 8. napján meghozott és ugyanezen a napon jogerőssé vált 4.B.XX.999/2023/11. számú határozatával bódult állapotban járművezetés vétsége miatt 8 hónap fogház fokozatú, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetésre, 250.000 forint pénzbüntetésre és 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. Elkövetési idő: 2021. január 15.
- 11) szám alatt folyamatban lévő eljárásként feltünteti, hogy a BRFK XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság 87/2021.bü számon eljárást indított ellene kábítószer birtoklásának vétsége miatt. Az ügyben a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Ügyészség 2024. július

16. napján emelt vádat B.188/2021/48. számon. Elkövetési idő: 2021. január 15. A megalapozott gyanú közlésének időpontja: 2021. január 15.

- 12) szám alatt folyamatban lévő eljárásként feltünteti, hogy a BRFK X. Kerületi Rendőrkapitányság 997/2021.bü. számon eljárást folytat vele szemben kábítószer birtoklásának vétsége miatt. Elkövetési idő: 2021. május 11. A megalapozott gyanú közlésére 2021. május 11. napján került sor.

- 13) szám alatt további folyamatban lévő eljárásként feltünteti, hogy a BRFK XXI. Kerületi Rendőrkapitányság 1338/2021.bü számon eljárást indított ellene kábítószer birtoklásának büntette miatt. Az ügyben a Budapesti XX., XXI. és XXIII. kerületi Ügyészség 2023. december 19. napján emelt vádat. Elkövetési idő: 2021. október 08. A megalapozott gyanú közlésére 2023. november 29. napján került sor.

[31] A Be. 164. § (1)-(3) bekezdésében írtakra figyelemmel a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából minden releváns bizonyítékot feltárt, a tényállás ugyanakkor a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott megalapozatlansági hibában szenved, mert egyes részletkérdéseket illetően kis mértékben hiányos.

[32] A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján az alábbiak szerint pontosítja, egészíti ki a tényállást:

[33] - a vádlott, a sértett, tanú2 és tanú3 tanúk e tekintetben egybehangzó vallomásai alapján a tényállás 5. bekezdésében rögzíti, hogy tanú1 sértett társaság nélkül, egyedül érkezett a cím8. szám alatti társasház elé és mindvégig ott várakozott;

[34] - a 7. bekezdés utolsó mondatát kiegészíti azzal, hogy a vádlott anélkül, hogy a sértett támadó mozdulatot tett volna felé, legalább három lövést adott le gyors egymásutánban tanú1 arcára célozva, ez után a sértett vallomása és az orvosszakértői vélemény alapján beilleszti a következő szövegrészt: „melyből két gumilövedék az arcán eltalálta őt.” Ezt a bekezdést a sértett, tanú2 vallomása alapján kiegészíti azzal, hogy a lövések leadását követően a tanú1 sértett kabátjának hátsó részéből a földre esett a sértett rugós kése;

[35] - a rendőri jelentés alapján a tényállás 9. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a kitérő rendőr járőr a helyszínről egy leintett autóval menekülni próbáló Terhelt1 vádlottat és tanú3t a helyszín közelében feltartóztatta és elfogta, tanú3 ruházatából a sértett rugós kése, valamint egy gázriasztó lőszer is előkerült.

[36] Az ily módon kiegészített és pontosított tényállás minden tekintetben megalapozottá vált, így a Be. 591. § (1) bekezdése alapján az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[37] Megállapítható, hogy a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyíték rendelkezésre áll. A vádlott a másodfokú nyilvános ülésen előterjesztett bizonyítási indítványával a tényállás felderítetlenségét sérelmezte, az ítéltábla megítélése szerint alaptalanul.

[38] Terhelt1 vádlott mind az első-, mind a másodfokú eljárás során indítványozta a mentőszolgálatot és a rendőrséget telefonon értesítő személyek tanúkénti kihallgatását, illetve a bejelentések hanganyagának a lejátszását. Bár a bizonyítási indítvány elutasításáról a törvényszék nem hozott rendelkezést, és az ítélete indokolásában elmulasztott számot adni annak okairól, megállapítható, hogy a rendőrségi feljegyzések a telefonos bejelentések szó szerinti leiratát tartalmazzák, melyeket a törvényszék ismertetéssel a bizonyítási anyag

részévé tett, és arra a jogosultak észrevételt tehetek. A bejelentések leiratában egyetlen - konkrétumok nélküli - utalás olvasható arról, hogy a lövöldözésen kívül „késelés” történt. Ezt a bejelentést egy névtelenséget kérő és ennek megfelelően anonimitásban maradó női telefonáló tette, akinek a beazonosítása a későbbiekben egyébként sem lett volna lehetséges, de a bejelentésben említett késelés ténye is aggálytalanul cáfolható. A leiratok egyéb részeiben a vádlott állítását alátámasztó körülményről, miszerint a sértett kezében kés lett volna, egyik bejelentő sem tett említést. tanú4 tanúvallomásából megállapítható, hogy ő volt az egyik férfi bejelentő, akit a rendőrség a helyszíni adatgyűjtés során, majd később a nyomozás során tanúként is meghallgatott, vallomása az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás anyagát képezte. Arra figyelemmel, hogy a cselekményben közvetlenül részt vevő személyek vallomásai rendelkezésre állnak, továbbá, hogy három év távlatából alappal nem várható a bejelentőktől olyan vallomás, amely a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelését alapvetően megváltoztatná és ezáltal eltérő tényállás megállapításához vezetne, a hangfelvételek lejátszását, valamint a bejelentők személyazonosságának felderítését és tanúkénti kihallgatását az ítéltábla sem látta indokoltnak, azok az eljárás felesleges elhúzódását eredményezték volna. A gumilövedékes gázpisztoly tulajdonjoga a büntetőjogi felelősség elbírálása szempontjából közömbös, arra nézve, hogy a fegyver a vádlott birtokában volt, vagy legalábbis említést tett arról, hogy van ilyen fegyvere, tanú3, tanú1 és tanú2 is egybehangzóan nyilatkozott, következésképp – függetlenül a vádlott beismerésétől – az e körülményre nyilatkoztatni kért tanú8 tanúkénti kihallgatása ugyancsak szükségtelen volt.

[39] Összességében tehát az elsőfokú bíróság az ügy megnyugtató eldöntéséhez szükséges minden lényeges bizonyítékot beszerzett.

[40] A tényállás kisebb hiányossága abból fakadt, hogy az elsőfokú bíróság által a tényállás alapjául elfogadott bizonyítékok alapján az elkövetésnek további kis, de releváns részletei is megismerhetők voltak, amelyeket a tényállás nem tartalmazott. A vádlott sem vitatta, hogy a sértett – fenyegetés ellenére – egyedül érkezett a társasház elé, tanú1 sértett, tanú2 és tanú3 tanúk vallomásai pedig egybehangzóak volt abban, hogy a sértett nem tett támadó mozdulatot a lövések előtt. Az eljárás során tanú1 („A másik kés, a rugós az enyém....Én azt nem vettem elő, így csak kieshetett. Egyébként nem vettem észre, hogy kiesett, de mivel az enyém, csak ez történhetett; nyom. irat 307. o.), tanú2 („Láttam, amikor eldőrdült a lövés, tanú1 fogta a fejét, és akkor kiesett a zsebéből egy kés. 59. jkv.4. o.) és tanú3 („...én csak a földön láttam eldobva a kést.” 39. jkv. 8. o.) vallomásai alapján aggály nélkül volt tisztázható az, hogy az utóbb, a rendőri intézkedés alá vont jármű egyik utasától (tanú3) előkerült kés a sértetté, miként az is, hogy az a lövések után a sértett ruházatából esett a földre. A Budapesti Rendőr-főkapitányság XXI. kerületi Rendőrkapitányság 01210/8002/2022. id. számú jelentése alapján pontosította a másodfokú bíróság a Terhelt1 vádlott elfogásának körülményeit.

[41] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette. A bizonyítékok kimerítő számbavételét követően, azok érdemi egybevetésével és ütköztetésével részletesen megindokolta, hogy a vádlott jogos védelem fennállására vonatkozó és ekként bűnösségét tagadó vallomásával szemben miért a tanúvallomásokra, a szembesítési és a helyszínelési jegyzőkönyvekre, az igazságügyi szakértői véleményekre, valamint az egyéb okirati bizonyítékokra alapította a tényállást. Az e körben kifejtett indokaival az ítéltábla maradéktalanul egyetértett. Színvonalas bizonyíték-értékelő tevékenységéről és annak eredményéről a törvényszék jól nyomon követhetően számot adott.

[42] tanú2 tanú esetében azt is feltárta, hogy a vádlotthoz és a sértetthez fűződő kettős érzelmi viszonyulása állt annak háttérében, hogy a tárgyaláson megváltoztatta nyomozati vallomását, az ügyben releváns kérdéseket érintő eltérésekre a tanú a másodfokú

bíróság megítélése szerint is elfogadható magyarázatot adott. A vádlott védekezése szempontjából döntő körülményt, miszerint a lövések leadása előtt a sértett kezében tartott-e kést (késeket) az elsőfokú bíróság körültekintően vizsgálta, a bizonyítékokat ítéletének [57]-[62] bekezdéseiben – a logika szabályainak és törvényes bizonyítékértékelés elveinek maradéktalanul megfelelően – értékelte, ahhoz az ítéltábla csak annyi kiegészítést fűz, hogy az események alatt a vádlott és a sértett közvetlen közelében, a helyszínen jelenlévő tanú3 sem látott a sértett kezében semmilyen eszközt, noha az ő esetében a tanúvallomások hitelességével szemben megfogalmazott terhelti aggályok (tanú2 elfogultsága, tanú4 észlelésének korlátozottsága a takaróhatás miatt) egyike sem állapítható meg. tanú3 vallomása következetes volt abban, hogy amikor a sértettre tekintett, nála semmilyen eszközt, kést, fegyvert nem látott. Helyesen tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság mérlegelése során a genetikai szakértői véleménynek, amely szintén cáfolta azt a vádlotti védekezést, hogy a sértett két (nyitott) késsel várta, mivel a kinyitható pengéjű, egyébként a vádlott tulajdonát képező kés nyitáshoz szükséges felületén nem mutatták ki a sértett DNS-ét.

[43] Az előterjesztett igazságügyi orvosszakértői, genetikai, toxikológiai, fegyverszakértői és elmeorvos szakértői vélemények egyike sem szenvedett a Be. 197. § (1) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibákban, így azokat az elsőfokú bíróság törvényesen tette a lényegük ismertetésével a tárgyalás anyagává, a szakértők személyes meghallgatása nem vált szükségessé. E körben a maradandó fogyatékoság, illetve a súlyos egészségromlás kérdése sem igényelt bírói szakban utólagos bizonyításfelvételt, a jobb szem elvesztése végleges állapotnak tekinthető és az ügyben nem merült fel olyan adat, amely ezzel okozati összefüggésben a sértettnél további állapotromlásra utalna.

[44] Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége törvényes volt. A másodfokú eljárásban a védelem a vádlotti védekezés elfogadására irányuló indítványa valójában a bizonyítékok elsőbírói mérlegelését sérelmezte. A bizonyíték bizonyító ereje felülmérlegelésének főszabály szerinti tilalma akkor törhető át, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, iratellenes megállapításokat tett, vagy tényből tényre helytelenül következtetett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ilyen hibát nem vétett, mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak maradéktalanul megfelel, az általa megállapított tényállás csupán kisebb hiányosságból fakadó megalapozatlansági hibában szenved, amelyet az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelő tevékenységet tiszteletben tartva, a bizonyítékok elsőfokú bíróság által meghatározott bizonyító erejét nem érintve, az iratok alapján orvosolt a másodfokú bíróság. A vádlottra nézve kedvező, jogos védelmi helyzet fennállását rögzítő tényállás megállapításának nem volt helye. Az ugyanis a bizonyítékok – megalapozott tényállás melletti – újraértékelésének eljárásjogi tilalmába ütközött volna [B e. 591. § (1) bekezdése, Be. 592. § (2) bekezdés második mondata]. A felmentést és a vádlott védekezésének elfogadását célzó védelmi fellebbezések ennél fogva nem vezethettek eredményre.

[45] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállásban olyan körülményt, amely alapján a vádlottat fel kellene menteni vagy vele szemben az eljárást meg kellene szüntetni, az ítéltábla nem észlelt. Az elsőfokú bíróság alappal vetette el a vádlott és a védő tévedésre, illetve jogos védelem fennállására vonatkozó érveit.

[46] A gumilövedékes fegyvert - a fent kifejtettek értelmében – Terhelt1 birtokolta, így tisztában kellett lennie annak működési sajátosságaival, sebzési képességeivel. Az igazságügyi fegyverszakértő véleménye szerint a kérdéses ügyben szereplő gázriasztó és a gumilövedékes pisztoly eltérő kialakítására tekintettel ránézésre is rögtön megkülönböztethető a két fegyvertípus, ezért a vádlott nem lehetett abban a téves feltevésben, hogy csupán riasztótöltény elsütésére alkalmas fegyverrel adja le a lövéseket. Ennek az is

ellentmond, hogy nem a levegőbe adott le felfelé tartott kézzel figyelmeztető lövéseket, hanem a sértett fejére célzott, és a sértett már az első lövés után a szeméhez kapott, amely lőtt sebe azonnal vérezni kezdett.

[47] A jogos védelmi helyzet fennállásával kapcsolatos érvelés sem foghatott helyt, az elsőfokú bíróság a 4/2013. Büntető Jogegységi határozatban adott szempontok szerint túlnyomórészt helyes indokok mentén vetette el a vádlott ezirányú védekezését. Bár a sértett a vádbeli napon utalhatott rá a telefonos beszélgetések alkalmával, hogy több emberrel, „brigáddal” érkezik és fenyegető kijelentéseket is tehetett, ugyanakkor a tényállás szerint végül mégis egyedül jelent meg a ház előtt és mindvégig egyedül várakozott ott, amivel a vádlott, tanú2 és tanú3 is tisztában volt. A Büntető Jogegységi Határozat törvényszék által is hivatkozott pontja értelmében még ha előzetesen, telefonon el is hangozhatott élet-, testi épség elleni fenyegetés a sértett részéről, a jogos védelem verbális cselekményekkel szemben nem vehető igénybe. Megjegyzendő az is, hogy a vádlott maga is készült az összetűzésre, a helyszínre a sértetti kihívást elfogadva, konfliktust keresve felfegyverkezve ment le, mely jogos védelmi helyzetet ugyancsak kizárja. (4/2013.BJE 1. pont)

[48] Ezen túlmenően az irányadó tényállás szerint a ház bejárata előtt heves szóváltás alakult ki a sértett és a vádlotti társaság között, azonban a sértett semmilyen támadó mozdulatot nem tett felénk, az alapvetően verbális konfliktus során nem alakult ki olyan szituáció, amelyben akár a vádlott, akár tanú2 élete vagy testi épség közvetlen veszélybe került volna, ahogy erre a fellebbviteli főügyészség is helytállóan mutatott rá az átiratában. Az elsőfokú ítélet [70]-[71] bekezdéseiben kifejtett indokok annyiban pontosításra szorulnak, hogy jelen esetben a vádlott nem ijedségből, vagy menthető felindulásból lépte túl a jogtalan támadás elhárításához szükséges mértéket, ugyanis, a sértett a terhelt irányába nem fejt ki fizikai ráhatást, nem indított támadást, semmilyen olyan magatartást nem tanúsított, amely a jogos védelmi helyzet megállapíthatóságát megalapozó jogtalan támadás vagy az ilyennel közvetlenül fenyegető veszély büntetőjogi fogalmát kimerítené. Jogtalan támadás hiányában pedig fel sem merülhet a terhelt magatartásának elhárító cselekménykénti értékelése (BH2022. 284.) Így a gumilövedékes pisztoly használata nem eltúlzott, hanem szükségtelen és indokolatlan és ezáltal jogszerűtlen volt a vádlott részéről. Az ítéltábla ezért mellözi a [71] bekezdésből azt a mondatrészt, hogy „vádlott cselekménye a jogtalan támadás elhárításához szükséges mértéket túllépte.”

[49] A vádlott már a betárazáskor készült arra, hogy használni fogja a pisztolyt a sértettel szemben, a szóváltás kezdete után, rendkívül rövid időn belül adott le gyors egymásutánban három célzott lövést a közvetlen közelségben lévő sértett fejére, anélkül, hogy a sértett irányában támadást intézett volna.

[50] Az irányadó tényállás alapján – büntethetőséget kizáró ok hiányában – tehát okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és a cselekményét is törvényesen minősítette életveszélyt okozó testi sértés büntettének.

[51] A sértett észrevételével kapcsolatban a másodfokú bíróság kiemeli és egyben az elsőfokú ítélet indokolását kiegészíti azzal, hogy az elkövetés tárgyi és alanyi oldalának vizsgálata alapján a vádlott ölési szándék nélkül lőtt rá többször a sértettre. Noha a szakértői vélemény szerint a gázpisztollyal kilőtt gumilövedék objektíve alkalmas volt arra, hogy közvetlen életveszélyes állapotot előidéző koponyaüri vérzést, agyállományi sérülést okozzon, vagy akár halálos eredménnyel járjon, a gumilövedékes fegyver ugyanakkor az élet kioltására tipikusan nem alkalmas, és az elkövetés körülményeiből – a két méteres lőtávolság – sem lehet arra következtetni, hogy a sértett halálát kívánta volna, vagy akárcsak abba belenyugodott volna. Ennélfogva a vádtól eltérő súlyosabb minősítés, az emberölés büntettének kísérlete jelen ügyben nem merült fel, az elkövetés körülményei alapján a vádlott testi sértésre irányuló szándékkal cselekedett.

[52] A Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző testi sértést az követi el, aki más testi épségét vagy egészségét sérti. A (8) bekezdésben írt büntett akkor valósul meg, ha a testi sértés életveszélyt vagy halált okoz. A vádlott terhén megállapított életveszélyt okozó testi sértés büntette megvalósulhat vegyes bűnösséggel is, amely azt jelenti, hogy a testi sértésre az elkövető szándéka, míg az életveszélyre mint eredményre csupán az elkövető gondatlansága terjed ki.

[53] A tárgyaláson felvett bizonyítás eredményeként nem volt kétséges, és az eljárás során egyébként senki nem vitatta, hogy a vádlott szándékosan lőtte meg a sértettet, amely következtében a sértettnek 8 napon túl gyógyuló sérülései keletkeztek. A szakvélemény szerint a koponyaüreg kismértékű megnyílásával járó jobb szem lőtt sérülése közvetett életveszélyes sérülésnek, míg a szem elvesztése maradandó fogyatékoságnak minősül. Az e körben irányadó bírói gyakorlat szerint közvetett életveszély kialakulása esetén nem az életveszélyt okozó testi sértés kísérletét, hanem annak befejezett alakzatát kell megállapítani (BH1984. 478., BH1990. 363.), ahogy ezt az elsőfokú bíróság is törvényesen minősítette.

[54] A vádlottnak tisztában kellett lennie azzal, hogy a néhány méter távolságból gumilövedékes pisztollyal célzottan a fejre leadott lövések a lövés becsapódási helyétől függően – mint a jelen esetben – létfontosságú szerv sérüléséhez, így akár életveszélyes sérüléshez is vezethetnek. Az elkövetés időpontjában a tudata átfogta az életveszélyes sérülés előidézésének lehetőségét és ebbe belenyugodott, ez iránt közömbös maradt, ezért az életveszélyes eredmény tekintetében őt eshetőleg szándék terhelte.

[55] A törvényszék tehát a vádlott cselekményét helyesen minősítette életveszélyt okozó testi sértés büntettének, melyet az ítélet rendelkező részében a Kúria Büntető Kollégiuma 61. BK vélemény 1-2. pontjaiban írtaknak megfelelően nevezett meg.

[56] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy Terhelt1 vádlott kriminológiai értelemben vett visszaeső, hiszen őt a bíróságok a vádbeli cselekményt megelőzően többször is elítélték élet- és testi épség elleni bűncselekmények elkövetése miatt. A sértett felvetésére azonban arra is szükséges rámutatni, hogy a jelen eljárásban a vádlott nem minősül a Btk. 459. § 31. pontja szerinti visszaesőnek, tekintettel arra, hogy az e minőségét egyébként megalapozó 3)-4) és 7) szám alatti jogerős ítéletekkel kiszabott szabadságvesztés büntetéseinek kitöltésétől a vádbeli cselekmény elkövetéséig három évnél hosszabb idő telt el.

[57] A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően feltárta, és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte.

[58] A jelen eljárásban már fokozottabb nyomatékkal kellett a vádlott terhére értékelni többszörösen büntetett előéletét, azon belül is kriminológiai visszaeső mivoltát, miután ismételtén személy elleni erőszakos bűncselekményt valósított meg. Tovább súlyosít, hogy a vádbeli cselekményét a 9), 11) és 12) szám alatt feltüntetett büntetőeljárás hatálya alatt, a megalapozott gyanú közlését követően követte el. A másodfokú bíróság mellőzte az indokolás [76] bekezdéséből a hasonló jellegű cselekmények elszaporodottságára történt utalást, mivel a Legfőbb Ügyészség által közzétett bűnügyi statisztikai adatok szerint a 2018-2022 év közötti időszakban az élet, a testi épség és az egészség elleni bűncselekmények száma országos szinten csökkenő tendenciát mutatott (ügyészségi tájékoztató 18. oldal), a szándékos testi sértések száma Budapest XXI. kerületében szintén nem növekedett számottevően, sőt, az 2022. évben az előző évhez képest némileg csökkent is (ügyészségi tájékoztató 35. oldal). Bár az ügyben beszerzett igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény szerint a vádlott vér- és vizeletmintájából amfetamin és kannabisz származékok voltak kimutathatók, a kábítószer birtoklásának vétsége miatti eljárást a jelen ügytől elkülönítették. Minthogy a kábítószer fogyasztás nyomait kimutató toxikológiai vizsgálat nem igazolja önmagában a kábítószer-hatása alatti elkövetést, az ítéltábla a bódult állapotban történő elkövetés megállapítását ugyancsak mellőzte. Ugyanakkor további súlyosító körülmény a

garázda jellegű elkövetés (56. BK vélemény III/2. pont), hiszen a vádlott közterületen, mások által is észlelhető, és jelen esetben ténylegesen is észlelt módon követte el a cselekményt, ami a bejelentések hanganyagából kitűnően a környék lakóiban riadalmat váltott ki. Végül jelentős nyomatékka kellett a vádlott terhére figyelembe venni, hogy a lövések következtében a sértett jobb szemét elvesztette, amely orvosszakértő által igazolt módon maradandó fogyatékoságnak minősül. A sértett elmondása szerint ez a maradandó sérülés lelkiileg rendkívül megviselte őt, a mélységérzékelési zavarok miatt nem tud munkát vállalni és tanulmányokat sem tud folytatni.

[59] Az elsőfokú bíróság által rögzített, a büntetési tételkerethez képest csekélyebb mértékű időmúláson, amely a vádlottnak nem volt felróható, és a cselekmény elkövetését megkönnyítő – az elmebetegség szintjén el nem érő – személyiségzavarán (56. BK vélemény II/4. pont) kívül egyéb enyhítő körülményt a másodfokú bíróság nem észlelt.

[60] Az elsőfokú bíróság a fentiek szerint pontosított és újra értékelt büntetés kiszabási körülmények alapján helyesen választotta meg a Btk. 79. §-ában írt büntetési céloknak, valamint a Btk. 80. §-a szerinti büntetés kiszabási elveknek egyaránt megfelelő szabadságvesztés büntetést. Az ítéltábla egyetértett a törvényszék azon álláspontjával, hogy a súlyosító körülmények egyértelmű túlsúlyára tekintettel a kriminológiai értelemben visszaeső vádlottal szemben – a fokozatosság elvét is szem előtt tartva – jelen esetben már a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti közép mértéket meghaladó, és a törvényi maximumhoz közelítő tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt, hiszen a hasonló jellegű élet- és testi épség elleni cselekményei miatt kiszabott szabadságvesztés büntetése láthatóan nem bírtak kellő visszatartó erővel. Szintén a vádlott jogkövető magatartásának hiányára lehet következtetni abból, hogy a vád tárgyává tett cselekményét további büntető eljárás hatálya alatt követte el, jelenleg is újabb eljárások vannak vele szemben folyamatban kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények miatt. A személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokára, a cselekmény adott kategórián belüli jelentős konkrét tárgyi súlyára, és az igazságügyi elmeorvosi szakvéleményben leírt személyiség szerkezetére, agresszív viselkedésére figyelemmel az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama felel meg a generális, és különösen a speciális büntetési céloknak.

[61] A végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt, többszörösen büntetett előéletű és ezúttal is személy elleni erőszakos cselekményt elkövető vádlott méltatlan arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyen, ezért attól indokoltan tiltotta el a törvényszék a szabadságvesztés mértékéhez igazodó tartamban.

[62] A fentiekből következően az enyhítést célzó védelmi fellebbezések nem foghattak helyt, olyan méltánylást érdemlő okot vagy körülményt, ami erre alapot adhatna, az ítéltábla sem észlelt.

[63] Az elsőfokú bíróság az anyagi jog szabályainak megfelelően, a vonatkozó jogszabályhelyek pontos megjelölésével rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, és az előzetes fogvatartás beszámításáról.

[64] A lefoglalt bűnjelre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések ugyancsak törvényesek. A bűnjelre kapcsán kiemelendő, hogy a sérülést ejtő gumilövedékes fegyver elkobzása alapul a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontján, a tanú7 táskájából lefoglalt gázpisztoly és lőszer, valamint a gépjárműből lefoglalt kések gázriasztólőszer elkobzása – a közbiztonságra különösen veszélyes eszközökről szóló 175/2003. (X. 28.) Korm. rendeletre is figyelemmel – a Be. 72. § (1) bekezdés d) pontján alapul.

[65] A Btk. 86. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 2024. március 8.

napján kelt és ugyanezen a napon jogerőssé vált 4.B.XX.999/2023/11. számú ítéletével kiszabott 8 hónap fogház fokozatú, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje a jelen ügyben kiszabott szabadságvesztés tartamával meghosszabbodik, mert a vádlotton olyan szabadságvesztés végrehajtására kerül sor, amely miatt az előbb említett felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását nem lehet elrendelni, a próbaidő azonban a törvény kötelező rendelkezése folytán a szabadságvesztés tartamával meghosszabbodik.

[66] A Be. 321. § (5a) bekezdés 2024. március 1. napjától hatályos rendelkezése szerint, ha a bíróság, az ügyészség vagy a nyomozó hatóság a lefoglalást megszünteti és a dolgot kiadni rendeli, de a dolog átvételére jogosult vagyoni érdekelt a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a vádemelés után a jogerős vagy véglegessé vált határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül. Erről a lefoglalás megszüntetéséről szóló határozatban kell rendelkezni, melyet a törvényszék elmulasztott, ezért a másodfokú bíróság a Be. 321. § (5a) bekezdés alapján kioktatta a vádlottat az átvétel elmulasztásának törvényi következményéről.

[67] Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett tanúl által előterjesztett polgári jogi igény elutasításáról, a rendelkezés jogszabályi alapja azonban helyesen a Be. 560.§ (1) bekezdés m) pontja. A magánfél polgári jogi igénye ugyanis sérelemdíj megfizetésére irányult, amire a Be. 556.§. (6) bekezdésére figyelemmel csak a terhelt és a sértett között létrejött konszenzus alapján, a követelést összecszerűségében is elfogadó terhelti nyilatkozat alapján van lehetőség, így nem időszerűségi szempontok, hanem a polgári jogi igény tárgyát képező sérelemdíj jellegéből fakadó más körülmény zárta ki a polgári jogi érdemi elbírálását.

[68] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alapján – a fenti pontosításokkal és kiegészítésekkel – helybenhagyta.

[69] Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján megállapította a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költség összegét, s mivel a felmentés, illetve enyhítés érdekében bejelentett védelmi fellebbezések egyike sem vezetett eredményre, a bűnügyi költség viselésére a Be. 589. §-ára figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

[70] A másodfokú bíróság végzése elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2025. február 12.

Dr. Szalai Géza
a tanács elnöke

Dr. Szabó Ágnes Petra
előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2024. június 6. napján kihirdetett 2.B.357/2023/59. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.281/2024/18. számú ítéletében írt változtatásokkal 2025. február 12. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. február 12.

Dr. Szalai Géza
a tanács elnöke